

DRAKEN BERG

KATIE & KEVIN TSANG

De berg

Alle bergen hebben geheimen.

Maar deze had er meer dan andere. Hoog en verheven stond hij daar, met grillige pieken die in de hemel prikten. Mysterieus en onbeweeglijk.

Toch, als je er een tijdje naar bleef kijken – écht kijken, in plaats van dat je er alleen maar een korte blik op wierp – leek het soms of hij ademde.

Als je er maar lang genoeg naar keek, werd het sowieso een totaal andere berg.

Eén iemand had deze berg heel lang bekeken. Echt heel lang.

En hij had besloten dat het tijd was dat de berg hem zijn geheimen liet zien.

*

Diep in de berg lag een groot wezen te woelen in zijn slaap. Zijn ogen rolden heen en weer in zijn kop en zijn gespreide vleugels bewogen schokkerig. Plotseling zat hij rechtop. Hij probeerde zich te herinneren wat hij in zijn nachtmerrie had gezien.

Duisternis. Het enige wat hij zag, was dat alles duister en verlaten was.

Het wezen beefde en deed zijn ogen weer dicht. Hij probeerde nog maar wat te gaan slapen.

Hij had al zó lang gewacht op iets, op iemand... Hij kon nog wel wat langer wachten.

Aankomst

Billy Chan wist twee dingen zeker. Eén: hij had geweldig haar, en twee: hij was de beste surfer in de leeftijdsgroep van 11 tot en met 14 jaar in heel Californië.

Maar geen van deze dingen kwam hem van pas in de situatie waar hij nu in zat. Hij was alleen. Op een treinperron. Ergens in de Chinese *middle of nowhere*. De treinreis had eeuwen geduurd. Hij had geen idee hoe laat het nu was. Hij stak zijn hand in zijn jaszak en haalde zijn geluksschelp eruit. In elk geval had hij een klein stukje thuis bij zich.

Om hem heen klommen grote bergen, verpakt in groene bladeren, naar duizelingwekkende hoogten. Zelfs de wolkenkrabbers in Hong Kong, die hij een paar dagen eerder gezien had, leken hier piepklein bij.

De enige indicatie van waar hij precies was in China, was geschreven in afbladderende, verbleekte gele Chinese karakters boven de stationsdeur. Chinese karakters die Billy niet kon lezen.

Hij hoopte maar dat hij op de juiste plek was.

Billy keek rond of hij begeleiders zag van het zomerkamp waar hij heen zou gaan. Het zomerkamp waar zijn ouders hem dwóngen heen te gaan, zodat hij 'zijn Mandarijn kon bijspijkeren' en 'meer over zijn Chinese achtergrond kon leren'. Billy zelf had gewoon de hele zomer met zijn vrienden willen surfen.

Hij zag niemand van het kamp. De enige mensen in de buurt waren twee oude Chinese vrouwen die mahjong speelden aan een gammel tafeltje, druk kakelend terwijl ze de groene blokjes omdraaiden.

'Hallo?' riep hij. *'Ni hao?'*

Een van de oude vrouwen keek op en gebaarde naar het kleine stationnetje.

Billy knikte als bedankje en ging er naar binnen, terwijl hij zijn koffer achter zich aan sleepte.

Het duurde even voor Billy's ogen gewend waren aan de schemering in het kleine stationsgebouw, na al dat felle zonlicht buiten. Tot zijn opluchting zag hij in de hal een stuk of tien, twaalf kinderen van zijn leeftijd in groepjes bij elkaar staan.

Een iets oudere Chinese jongen met strak naar achteren

gekamd haar slenterde voorbij, met een klembord in zijn hand. Hij bekeek Billy van top tot teen en leek heel ongeïnteresseerd.

‘Jij moet Billy Chan zijn,’ zei hij.

Billy knikte.

De jongen zuchtte diep, alsof de ontmoeting met Billy het saaiste was wat hem deze dag was overkomen. ‘Eindelijk,’ zei hij. ‘Je hebt er wel lang over gedaan om hier te komen.’

Billy bloosde. Dit was alvast een waardeloos begin. ‘Nou, deze plaats is nogal een eind weg vanaf Californië. En mijn trein was vertraagd...’

‘*Ni shuo putonghua ma?*’ onderbrak de jongen hem, met één opgetrokken wenkbrauw.

Billy stopte. Hij begreep dat de jongen hem vroeg of hij Mandarijn sprak en hij realiseerde zich dat dit een test was.

‘*Yi dian dian,*’ antwoordde hij, waarbij hij goed op zijn uitspraak van het zinnetje probeerde te letten, dat ‘een beetje’ betekende.

De oudere jongen fronste. ‘Je bent dus niet zo Chinees als je naam suggereert, Billy Chan.’

Billy was hieraan gewend. Aan mensen die probeerden uit te vogelen waar hij vandaan kwam. Hij wist wat de jongen wilde weten. ‘Mijn vader is Chinees. Hij komt uit Hong Kong. En mijn moeder is wit,’ legde hij uit. ‘Mijn ouders hebben me hierheen gestuurd om mijn Mandarijn

te verbeteren.' Hij probeerde niet al te bitter te klinken. Hij had het zijn ouders nog steeds niet vergeven dat hij door hen de hele zomer moest doorbrengen op een taal- en cultuurkamp in China. Hij keek naar de andere kinderen, die allemaal om hen heen waren gaan staan. 'Daarom zijn we hier allemaal, toch?'

De knikjes en lachjes die hij als reactie kreeg, stelden hem enigszins gerust.

'Het zal wel,' zei de oudere jongen met een verveelde stem.

'En wie ben jij dan?' zei Billy. Hij probeerde zo zelfverzekerd mogelijk te klinken.

De jongen keek trots neer op Billy. 'Ik ben JJ. Mijn opa organiseert dit kamp.'

'Oké baas,' zei Billy. Hij hoopte dat JJ zijn sarcastische ondertoon zou oppikken. Billy prentte zich in dat hij deze jongen zoveel mogelijk moest zien te ontlopen.

Net op dat moment stormde er een rimpelige, oude Chinese man met een lange, witte baard het station binnen. Hij bewoog zich snel en soepel, gezien zijn leeftijd. Wel zag hij er ouderwets uit, alsof hij zo uit het verleden gestapt kwam.

'Welkom iedereen! Ik ben het hoofd van dit kamp. Aangenaam kennis te maken. Jullie mogen mij Jin *laoshi* noemen.'

Een klein meisje met lang blond haar, bijna tot aan haar

middel, stak haar hand op. 'Zoiets als Gouden Meester dus?' Ze had een zuidelijk accent. Billy vermoedde dat ze uit Alabama kwam.

De oude man lachte. 'Klopt! Iemand hier kent dus al wat Mandarijn.'

Billy baalde dat hem niet meteen te binnen was geschoten dat *laoshi* 'leraar' betekent. Het was een van de eerste dingen geweest die hij geleerd had op de Chinese school, thuis in San Francisco. Ineens werd hij overvallen door een bezorgd gevoel dat iedereen hier beter zou zijn dan hij. En om het nog erger te maken zouden de anderen van hem misschien verwachten dat hij écht goed zou zijn, omdat hij half Chinees was. Het maakte niet uit dat zijn vaders kant van de familie uit Hong Kong kwam en dat ze Kantonees spraken, een ander Chinees dialect. Hij keek om zich heen naar de gretige gezichten van de andere kinderen. Ze leken allemaal blij om hier te zijn. Hij voelde plotseling het zweet in zijn handpalmen en in zijn nek staan. Hij wilde nu het liefst de trein en een vliegtuig pakken om onmiddellijk terug naar huis te gaan.

'Jullie mogen me gewoon Lao Jin ofwel Oud Goud noemen,' ging de oude man verder. 'Jullie hoeven buiten de taallessen niet per se Mandarijn te spreken. Maar dat leg ik allemaal wel uit als we bij het kamp zijn. Kom mee, allen,' zei hij. 'Jullie avontuur kan elk moment beginnen.'

Billy volgde Oud Goud en de anderen naar het

parkeerterrein, waar een verschoten geel-met-groen busje op hen wachtte. Billy bedacht dat de auto er minstens twee keer zo oud als hijzelf uitzag. Oud Goud schoof de deur met kracht open, waardoor twee rijen met zes zitplaatsen zichtbaar werden, als in een minibus.

Billy klauterde naar binnen en ging achterin zitten. Een jongen met kort bruin haar, een bril en meer sproeten dan Billy ooit bij iemand gezien had, plofte hijgend naast hem neer.

‘Wat is het hier wárm,’ zei hij, terwijl hij zijn voorhoofd afveegde. Zijn groene ogen leken groot achter zijn brillenglazen. ‘Ik ben trouwens Dylan O’Donnell.’ Hij stak zijn hand uit. Billy staarde hem aan. Hij had nog nooit meegemaakt dat iemand van zijn leeftijd zich introduceerde met een handdruk.

Billy knipperde met zijn ogen en probeerde het accent van de jongen te plaatsen. Het was geen Amerikaans, ook geen Brits, en toch klonk het vreemd vertrouwd.

‘Eh... Hoi. Ik ben Billy Chan,’ zei Billy, terwijl hij ongemakkelijk Dylans hand schudde.

‘Aangenaam kennis te maken! Ik heb een neef die Billy heet,’ zei Dylan, glimlachend alsof dit een heel interessant feitje was.

‘Cool,’ zei Billy. ‘Eh... ik ken niemand die Dylan heet.’

‘Fijn dat ik de eerste ben!’

Het busje kwam ronkend tot leven en schoot ineens naar voren.

‘Gordel om, iedereen!’ riep Oud Goud voorin.

‘Waar kom jij vandaan?’ vroeg Billy, die nog steeds probeerde Dylans accent te plaatsen.

‘Van het Smaragdgroene Eiland. Land van heiligen en geleerden! Het thuis van dichters! En ja, van veel schapen.’ Dat laatste zei hij met een spottend lachje, alsof hij een grapje maakte.

Billy keek hem niet-begrijpend aan. Dylan zuchtte. ‘Ierland. Ik kom uit Ierland.’

Billy pijnigde zijn hersenen en probeerde zich te herinneren wat hij wist van Ierland. ‘Dublin?’ probeerde hij.

‘Ik kom van de westkust, eigenlijk. Galway. Dat ligt aan zee.’ Dylans stem schoot een octaaf omhoog toen het busje een hoek om ging.

Billy’s maag kwam in opstand door het slingerende busje, maar hij haalde diep adem en probeerde kalm te blijven. ‘Aan zee... Surf je ook?’ vroeg hij, blij dat zijn stem vast klonk na weer zo’n wilde bocht.

Dylan lachte. Zijn lach klonk aangenaam, het soort lach waar je nog lang nadat hij gestopt was naar wilde luisteren.

‘Ik?’ zei hij. ‘O, nee. Te veel kwallen. En ik verbrand snel, zelfs in Ierland.’

Billy probeerde zijn teleurstelling te verbergen. Zijn vermoedens dat hij niets met de andere kinderen van het

kamp gemeen had, klopten tot dusverre.

‘Surf jij dan wel?’ vroeg Dylan.

Billy knikte.

‘Cowabunga, dude!’ zei Dylan met een vreselijk Amerikaans accent, terwijl hij met zijn linkerhand het shaka-teken maakte. Hij glimlachte zijn tanden bloot, waardoor een spleetje tussen zijn voortanden zichtbaar werd. Billy grinnikte, ondanks zijn chagrijnige bui.

Terwijl ze over de smalle, kronkelige weggetjes sjeesden, draaide Oud Goud het raampje naar beneden en slaakte een paar vreugdekreten.

Billy zag door zijn eigen raampje de wereld voorbijrazen. Tussen de flitsen groen gebladerte en stukjes blauwe lucht door ving hij af en toe een glimp op van steile, gele hellingen en rotsachtige bergtoppen. Elke keer dat het busje zwenkte, gierde de spanning door zijn lijf – hij was bang dat ze in een ravijn zouden tuimelen. Hij stelde zich de krantenkoppen thuis al voor: ‘Surfkampioen valt te pletter in China’. Dan zouden zijn ouders wel spijt krijgen dat ze hem hierheen hadden gestuurd, grinnikte hij in zichzelf.

Dylan voelde zich duidelijk ook niet prettig bij de rit. ‘We rijden wel hard hè?’ zei hij een beetje paniekerig.

‘Mijn oudere broer houdt van autoraces,’ zei het blonde meisje dat had geweten wat *laoshi* betekende. ‘Dus voor mij is dit volkomen normaal.’ Haar bleke gezicht zei echter iets anders. ‘Misschien word ik op een dag wel Formule 1-

coureur,' voegde ze eraan toe.

'Als we deze reis overleven dan,' zei Dylan, die inmiddels groen zag van misselijkheid.

Hoewel Billy hetzelfde had gedacht, glimlachte hij op een manier die hopelijk geruststellend overkwam. 'Dat komt wel goed,' zei hij.

Precies op dat moment reden ze over een hobbel en schampte een grote tak de zijkant van het busje.

'Gewoon een boom!' riep Oud Goud. 'Niets gevaarlijks!'

Ze slingerden hoger en hoger en het landschap veranderde. Elke hobbel in de weg – en dat waren er veel – liet het busje even in de lucht zweven, wat Billy hetzelfde gewichtloze gevoel gaf als een achtbaan. Even later waren ze net zo hoog als de wolken.

'Wow!' riep Billy uit. Ze reden door een wolk! Het enige wat ze konden zien was een grijze mist.

'Ik zie niks!' krijste Dylan. 'Hoe kan Oud Goud nou zien waar hij heen moet?'

'Geen zorgen!' riep Oud Goud. 'Ik kan deze weg met mijn ogen dicht nog rijden!'

'Doe dat alsjeblieft niet!' riep Dylan terug.

Oud Goud lachte alleen maar.

Ze denderden door in de grijze mist, tot de zonnestralen door het wolkendek heen prikten en ze erboven reden.

Billy had het gevoel dat hij de lucht al bijna kon aanraken. In de verte zag hij nog hogere bergtoppen, waarvan

de punten bedekt waren met sneeuw.

‘Is het kamp op zo’n bergtop?’ vroeg het blonde meisje.

‘We moeten alleen nog deze berg over,’ zei JJ. ‘We zijn er bijna.’

Het busje zoefde nu van een steile helling, waardoor ze weer dwars door het wolkendek naar beneden reden. Ze werden nu omgeven door bomen in plaats van rotsen. Billy dacht een glimp van een waterval te zien, maar ze gingen te snel om het met zekerheid te kunnen zeggen.

Toen de bomen overgingen in een open plek, met een verzameling kleine hutten kriskras eromheen, kwam het busje piepend tot stilstand. Ze werden allemaal naar voren geslingerd in hun veiligheidsgordel.

Even later schoof de deur van de bus open. Zonlicht verlichtte hun verhitte gezicht.

‘Welkom bij Kamp Draak,’ zei Oud Goud.